

3-dik szám.

Január 13-án 1872.

Megjelenik minden szombatnapon másfél iven sokféle képekkel ellátva.

Előfizetési ár: Egész évre jan.—decz. 6 frt., 6 hóra 3 frt., és 3 hóra 1 frt 50 kr. Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvárusnál **Kiadó-hivatal:** Pest, barátok tere 7-ik szám. **Hirdetések díja:** 4 hasábos nonperaille sor 10. kr.

Hirdetések felvételnek: **NASCHITZ J.** hirdetményi irodájában, Pest, József-ter 12-ik szám a. a hirdetésekkel illető közönséges és pénzes levelek szintén Naschitz J. irodájába ezimezendők.

XXIV. kötet.

Az én szinpadai életem.

Jókai Mórtól.

Minthogy tartok tőle, hogy ezt a részét a biografiámnak senki sem fogja megírni, hát megírom magam.

Nekem is volt életem a „deszkákon,” én is rajongtam az előfüggöny titkaiért.

A legelső színi előadást, kicsiny hija, hogy három éves koromban nem láttam.

Kis-diákok rendeztek előadást, ha jól emlékezem rá, a bátyám is köztük volt; mert a productionnak éppen a mi szobánkban kellett volna végbemenni. Vitézi darab lett volna az, de siralmas lett annak — nem is a vége; de mingyárt a kezdete. A kurtina két egymással szemközt álló almárium sarkaira volt keresztül kötve; azok közül az egyik olyan kettős pohárszék volt, a melyeknek a felső része lejár, az pedig felyül tele volt rakva eczetes és tintás üvegekkel. Hát a mint a kurtinát a zsineggel felhuzták, a nagy igyekezetben, bumszti! lefordult az egész pohárszék, be a szinpadra, eczetes üveg, tintás üveg a theatristák nyaka közé. Persze, hogy ezzel a csattanós kezdettel vége volt az előadásnak. Hanem a kritika, azt hiszem, hogy nem maradt el.

Ez a scéna mindig eszembe jut, mikor a »Szigetvári vértanúk« utolsó jelenetét várom: no most jön az almárium-esés, eczetes üveg, tintás üveg hullás! Csakhogy én azt jobban rendeztem, mint a bátyám, mert a végére csináltam a darabnak az almárium beesést, nem az elejére.

Igy mult el egy hajszálon, azaz hogy egy zsinegen, hogy nem három esztendőskoromban láttam meg az első színi előadást.

Hanem negyedfél esztendőskoromban.

Már ekkor csakugyan elvittek a színházba. Muszáj volt; nem maradtam el a kedves édes anyámtul, akárhova ment; a színházba is el kellett vinnie. Vig darab volt az, de még vigabb lett attól, hogy én belekiabáltam a darabba, s a mi megtetszett a beszédből, mind utána mondtam. Egy felkiáltásomra jól emlékezem: „óh asszonyok! asszonyok!” Furesza az, hogy ez még most is eszembe jut. — Meg az is, hogy valaki egy pogácsát akart adni, hogy elhallgattasson; de én nem engedtem a vélemény szabad kimondását egy pogácsával mngvásároltatni; a mi elég fontos adat megvesztegethenségem be-

bizonyítására. — Hanem többször nem vittek el theatrumba.

Csak később, mikor már iskolába jártam, jutott az a feledhetlen élvezet osztályrészemül, hogy elme-
hettem arra az előadásra, a mit a kollegium nagy
termében rendeztek a „belső emberek.” Csokonainak Ger-
son du Malhereux című darabját adták. Pápay uram, a
káplán, volt a tiszta, Harmati uram, a kántor, volt a
kisértő lélek, s Szarka János urambátyám (akkor —
és még most is a legszeretetre méltóbb fiatal kedélyű
ur Komáromban,) — ő volt a tréfás cigány. A kö-
zönség ötet tapsolta elő legtöbbször; Pápay urammal
pedig nem volt megelégedve, azt mondták róla, hogy
akkurát úgy játszik, mintha prédikálna.

A harmadik szinpadai előadás már — a sajátom
volt. Sajátom a szinpad, a szimmü és a társaság.
Conjugista diákok voltunk; Benke Kálmán (most
kereskedő), Vörös Benő (most ügyvéd), Goda Sán-
dor (elesett mint huszár), Szikra Ferkó (meghalt élte
virágában), meg magam. Ez volt a társaság. Tíz
éves volt köztünk a legöregebb. A szinpadot a ko-
csiszinben állítottuk fel, a kulisszákat is magunk fes-
tettük. A szindarabot én írtam. A czime volt »Ho-
henheimi Fridrik, vagy a meggátolt gyilkosság!«
szomorujáték öt felvonásban. Meg akarja abban egy
gonosz nagybátya minden módon gyilkoltatni az
unokaöcsesét, hogy a vagyonát örökölje; de örökdik
a fölött egy kegyes remete, s végre kiderül, hogy
az a meggyilkolándónak elveszett apja, a gonoszság

kiderül, az ártatlanság diadalmaskodik, a gonosz in-
trikus maga eszi meg a megmérgezett ételt, a mivel
az öcsesét el akarta veszíteni. Mind benne volt ez
abban a darabban. El is játszottuk mi azt szépen.
Nem is volt semmi egyéb baj, mint hogy Vörös Béni
a remete szerepét egy álló helyében mind az öt fel-
vonásra valót végig elmondta. Az se lett baj; aztán
még egyszer el kellett neki mondani — felaprózva.

Minket aztán megdicsértek s nem vertek meg.
Innentül aztán hosszú idő telt bele, míg újra

szinpadot láttam. — Kecskeméten jogász voltam már
akkor. Műkedvelő társaságot ütöttünk össze, előad-
tuk a főiskolai könyvtár javára először a Szerelem
és champagneit, azután egy másik darabot, a minek
a neve már nincs a fejemben, hanem azt tudom,
hogy én egy Selicour nevű bonvivant játszotam
benn. Igazán mondom, jól játszottunk! Olyan pou-
pás komikust, mint Sas volt, olyan ügyes szerelmest,
mint Z a b o l a y P i s t a, olyan szeleburdit, mint H a r t-
m a n n (később Keményfy) igazi színészeknél is rit-

kán látni, magamat nem dicsérem, mert az nem illik; — de mit szóljak primadonnáinkról? Az egyiket, egy gyönyörű festői mintaképnek való karsu alakot, a ki a menyasszonyt játszotta kiváló kelemmel és női finomsággal, az előadás után rögtön nőül kérette gróf B. olasz nevű chevauxlegers ezredes; de nem adhattuk hozzá, mert a szép hölgyalak szinte jogász-pajtásunk volt. Szegény Gál Józsi! Ha leánynak született volna, milyen hamar urrá lett volna; de mert férfinak született, nagy észszel, leleményes mechanikai talentummal, még most is más szolgálatában keresi sanyaru kenyerét! — A harmadik előadásunk Koczebue »Zürzavara« volt. Ott már én voltam a primo amoroso. És abban már igazi delnök voltak primadonnáink. Az én hódolatom tárgya Simonyi Antal nagyhirű pesti fényképész nővére volt. Tele színház, taps és koszorú volt elég. Mire nézve saját magunk heti lapot is adtunk ki — előfizetés nélkül! — s abban magunk iránt kellő elismeréssel viseltettünk.

Negyedik szinpadi fellépésemnek már a pesti nemzeti színház volt tanuja.

Ah az nagyszerű előadás volt.

Olyan drámát sem az előtt nem adtak soha, sem azután nem fognak adni soha.

1848 Martius tizenötödike volt.

A nép széttörte lánczait, a nemzet felszabadítá a földet és a szellemet. A minden halottak föltámasztásának napja volt ez! Censura nélkül jelentek meg a lapok; népbizottmány vette át a közrendre felügyelést, s a souverain nép óriási tömegben vonult át Budára, kiszabadítani börtöncéből a sajtó martyrját, Tánicsicot, s úgy hozta haza Pestre nagy diadallal, mint egy hőst.

A friss szabadság új borától mámoros volt minden lélek.

A nemzeti színház is kitett e napon magáért. Szinrehozták a censura által rég eltemetett nagyszerű Bánk bánt s ingyen előadást nyitottak a közönségnek.

Képzelden valaki ilyen látványt! Ingyen előadás, Bánkbán, örömtől ittas, szabadságtól idvezült nép, a színház minden zuga tömve; szép hölgyek és kufárnők, elegans urfiak és mesterlegények összekeverve, és valamenynyien oly sárosak, mint a kik egész nap barrikadokat ostromoltak.

Aztán megzendült a Rákóczy-induló. Még csak ez hiányzott! Az embernek kedve támadt az egész

publikumot sorba csókolni. Aztán felhúzták a függönyt; a nemzeti színház egész személyzete teljes díszben állt a színen s rákezdé a „Hazádnak rendületlenül.“ Drámai tagok is énekeltek, ki hogy tudta. Utoljára a publikum is együtt énekelt velük. Végig az egész szózatot. Dehogy lehetett szó aztán a Bánkbánról. Előbb kívánhatott volna egy kétségbeesett népszónok csendet a Niagara zuhatagtól, mint ettől a lelkesedésében határt nem ismerő közönségtől. Nem kellett annak se Bánkbán, se Patur bán, nem volt türelme őket kihallgatni. Abba kellett hagyni a darabot. Ekkor Egressy Gábor, a nagy nap egyik hőse, arra az ötletre jött, hogy kiállt a színpadra, fekete attilában, görbe karddal az oldalán s elkezdé szavalni Petőfi lángszavu versét: »Talpra magyar, hí a haza!« Erre egy kicsit elcsendesültek a karzatok; de mikor odaért Egressy, hogy »Kárhozottak ősapáink!« lekiált egy hang a kakasülörlől: »ha kárhozottak, maradjanak a pokolban!« s azontul nem tudom én mit szavalt Egressy Gábor, csak azt tudom, hogy minden ember kiabált, én is kiabáltam; de a magam szavát sem hallottam. Végre kitalálta a felizgatott közönség, hogy mi kell neki? — »Lássuk Tánicsicot!« S azzal elkezdte a lelkesült nép hangoztatni Tánicsic nevét. Tánicsicot akarták a színpadon látni. Hasztalan volt minden józan ellenvetés, hogy szegény Tánicsic most odahaza van a családjánál, pihen, ne háborgassuk; nem is illik, hogy egy nemzeti martyrt most ide a színpadra czepeljünk, mint valami híres concertistát s az itt hajtogassa magát a publikumnak. Nem használt semmit. A nép Tánicsicot akarta látni, s addig nem mozdult a helyéről, míg azt meg nem kapja; a zaj egyre növekedett. A nép vezérei zavarban voltak, hogy mint szabaduljanak meg az ünnepélyes napnak e derülté lenni fenyegető befejezésétől.

Ekkor nekem egy mentő gondolatom támadt. Felmegyek a színpadra, s szólok a néphez a proszeniumból.

S azzal térdig sárosan, mint más, vállamon a karboni köpenyeggel, behorpadt cilinder kalapom mellett egy óriási veres tollal, oldalamon egy jurátus karddal, felrontok a színpadra.

Ott találkoztam legelőször is Laborfalvy Rózával, ki saját nemzeti színű kokárdáját keblemre tűzte, azzal léptem ki a publikum elé.

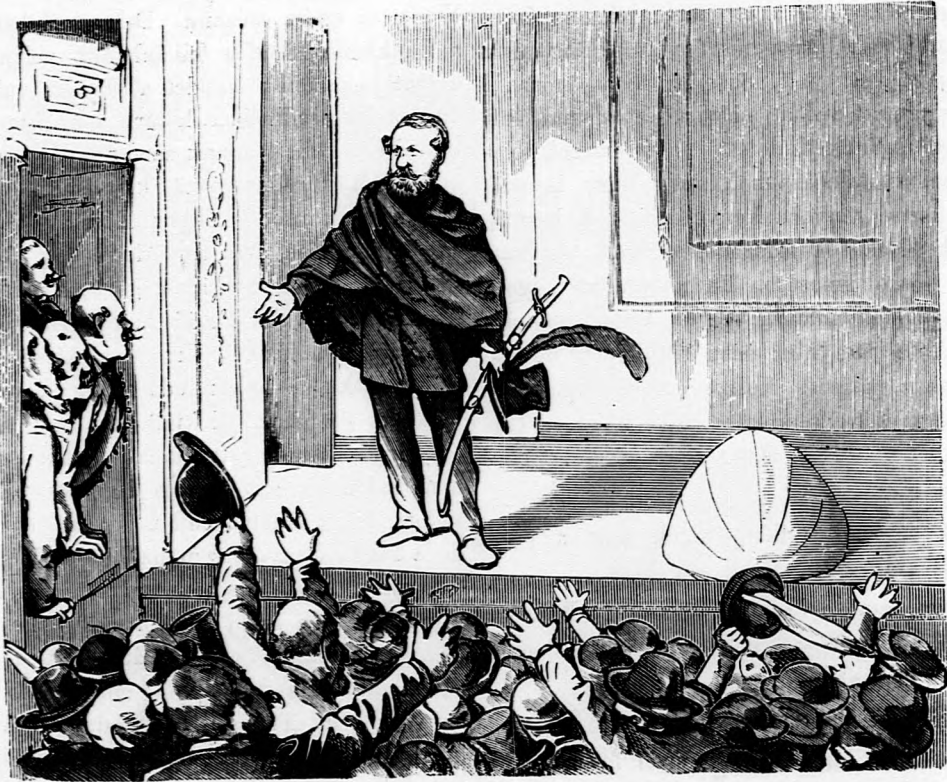
Hanem ez aztán hatás volt.

Mit beszéltem? azt nem tudom; hanem hogy

kihallgattak, az áll; s hogy azután szép csendesen és lelkesülten hazaoszlott a publikum s nem követelte többé, hogy Tánicsot a szinpadra hurezoljuk, az is igaz.

Tehát ezen szinpadi fellépésem teljes sikert aratott.

Föllépti díjam volt amaz emlékezetes nemzeti színükkokárda.

Azontul aztán megint sok ideig visszavonultam a művészi pályáról.

A hatvanas évek mozgalmas napjai szólítottak ismét vissza.

Horvát testvéreink éheztek; ezuttal nem mi ránk.

A magyar főrend megemlékezett a magyar irodalomról; ezuttal nem a hirlapeautio eltörlésének le-szavazása által.

A főrendi urak és asszonyok elhatározzák, hogy fényes szinpadi előadást fognak tartani horvát testvéreink felsegélésére a nemzeti szinpadon, képletekkel, énekekkel és szavalmányokkal, mikben csak urak és urhölgyek és írók veendnek részt.

Volt biz abban egy kis politikai demonstráció is. Az utolsó budai basa azt mondá rá, hogy »das war eine fein gesponnene Intrigue!« de nem lehetett megakadályozni, mert horvát testvéreink valóban éheztek s mi valóban fel voltunk értük lelkesülve.

Minden szereplő gróf, herceg, grófnő és hercegnő volt; csak egy czizmadia volt a társaságban, magam egyedül.

Képzhetni, milyen nehéz dolog lehet egy ilyen főrendü színész-társaságnál rendezőnek lenni. Eleinte én kísértettem meg, de nagyon hamar átláttam, hogy nem értek hozzá. Akkor erélyesebb kezek birkóztak meg a feladattal; gróf Andrassy Manó vette át a rendezést, és oly erélylyel kezdte dirigálni a méltóságos főrendeket és urhölgyeket, hogy azzal még Ürményi Miksa barátom is meg lett volna elégedve, a ki pedig hétszáz huszárt kommandirozván egy időben, nagyon jól tudja, hogyan kell egy szintársulatot eldirigálni. Hanem aztán Andrassy Manónak meg épen nem fogadtak szót. — Elvégre is a szinházról kellett egy ahoz értő színész-embert felkérnünk, hogy jöjjön oda parancsolni: annak aztán szót fogadtunk valamennyien s lett nagyszerü előadásunk, közkivá-natra ismételve, rangunkhoz illően felemelt belépti díjak mellett. Olyat sem látott a publikum soha, ezután se fog látni soha.

Azonban horvát testvéreink még nem voltak egészen kielégítve; ők soha sincsenek egészen kielégítve; a vidéken is kellett a számukra rendezni jó-tékony előadásokat.

Ugyanazon év nyár elején Székely Imre hirdett zongoraművész és Várady Gábor barátimmal Kazinezy Gábor látogatására indultunk el. Első este Tarna-Örsön szálltunk meg báró Orczy vendégszerető házánál, kinek fia, a nemzeti színház mostani igazgatója, s bájos leánya, az esti társalgást kitűnő ezterajátékukkal tették még élvezetesebbé. Másnap együtt mind felmentünk Egerbe.

Hát a mit legelőször meglátok Egerben, az egy nagy színlap, azon olvasható: Horvát testvéreink javára nagy színi előadás, a sok éneklő és szavaló között ott áll feketével a fehérén: Jókai Mór szavalja az „egy akol egy pásztor.”

Hisz ez valóságos orozva fölléptetés.

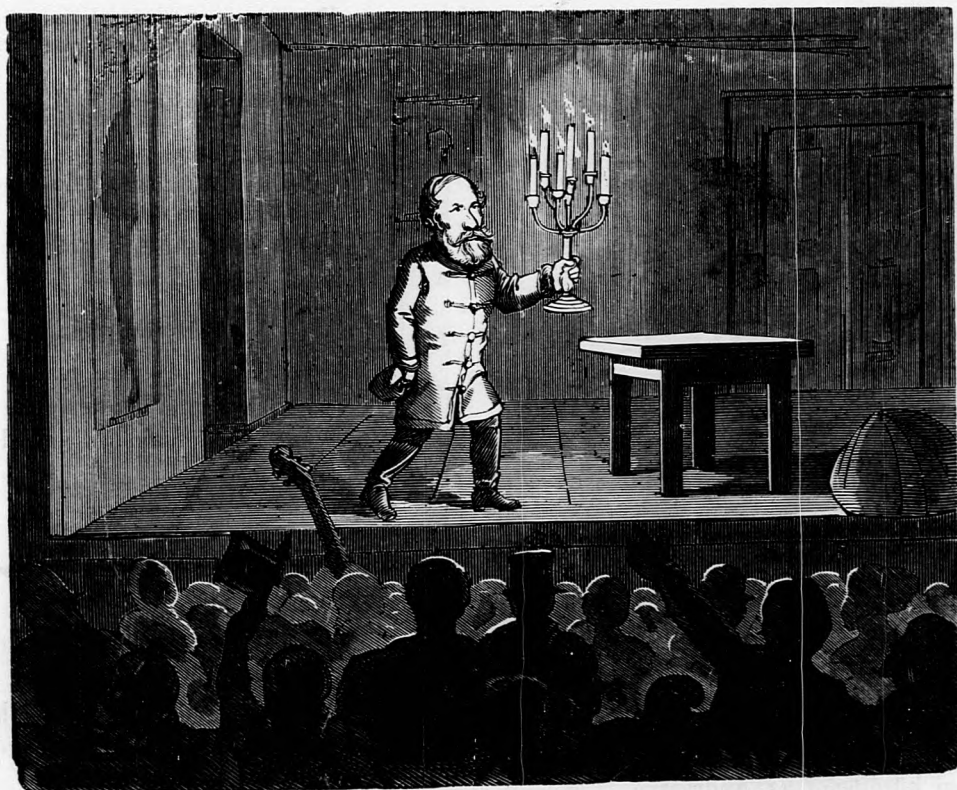
Ez persze Orczy Bódog munkája volt; a ki ezuttal nem fogott velem Matsinszkyt, hanem kaptam tapsot és bukétot sokat, a mit hajlandó vagyok művészi előadásomnak beszámítani, mert a mi magát a verset illeti, az valami hallatlan ostobaság: az van benne, hogy Magyarországon minden párt egyetért minden nemzetiség kezét fog, minden osztály egybe-

olvadt, minden vallásfelekezet egymást gyámolítja. Próbálja most azt valaki eldekklamálni, tudom, hogy kifütyülik! Nekem pedig az érsek is tapsolt! Majd adna most a pásztorbottal, csak beszélnek neki az egy akolról.

Azután még egyszer debutiroztam a színpadon, még pedig Gyulay Pál barátommal együtt — az írói segélyegylet javára. Valami regényfélét olvastam fel s ismét csak jeles előadásomnak tulajdoníthatom, hogy Pál barátom a felolvasásom után a helyett a vers helyett, a mit el kellett szavalnia, nem egy kriminalis kritikát rántott elő ellenem a zsebéből, a mit, elismerem, hogy megérdemlettem volna. Hanem hát szép előadásom van, azt Toldy Ferencz is elismeri. Gyulay nem is tud mással levágni, mint azzal, hogy azt hireszteli, hogy a feleségem tanít meg szavalni; ha pedig Jókainé játszik, olyankor azt mondja, hogy a baloldal rendezte az ovatiót.

Nem akarok dicsekedni Balatonfüredi vendégszerepléssel a szeretetház javára. Jótékony czél volt: én grombaságokat mondtam a publikumnak, az megéljenezett érte, köszönöm. A mit a jobb kéz tesz, ne tudja meg a bal.

Utolsó színpadi föllépésem most volt Budán

egészen tudtomon kívül. Minden gáz egyszerre ki-
aludt; nekem meg jutott eszembe, hogy a nézőtér
sötétben maradt, s ott két fiatal nőrokonom ül a zárt-
szék sorban s azok most kétségbe vannak esve; s
azzal kaptam a legelső gyertyatartót s kiléptem vele,
hogy világosságot csináljak. Azért is megtapsoltak.

Hiába; a világosság terjesztését mindenkor főfelada-
tomnak tartottam.

Hanem ez volt utolsó föllépésem s már most
visszalépve a megérdemelt nyugalomba, ezental pihe-
nek babéraitom.

Tallérossy álczásbálban.

— Ismerlek szip maszka.

Ágai Á. No Zebulon, én Andrassy vagyok!
Tallérossy. Nosco te mi aselle. Te vagy
Borsszemjanko!
Á-i Á. Tévedsz. Pedig láthatod frizurámról,
hogy a fejem körülbelül az Andrassyé.
Tall. Körül igen, de belül nem.

Magyar-németség.

— Azt írják, hogy »Ost und West« német uj-
ság?... »Osz és veszt!« Hisz ez magyarul van! No
már erre praenumerálok!

Ferbli Bandi.

Műfordítás.

The queen of England.
Angolország kinja.

Az ihlet percze.

Gr. E... német fővadásza, a becsületes Sch...
Kisfaludy Sándor somlai hegyről szóló regéjének olva-
sására annyira föllelkessedett, hogy az ihlet perczét
érezve keblében, a zengő koboz hurjába csapott, s
ekképen dallott:

Van idden egy elhagyod vár,
Melyben lakod egy szerelmes bár,
Onnan az szép tájékád
Magyarország el is lád!

Oh, de dönörü Somlóhetd,
Kinek dedejére az ember fel is metd,
De ott más nem dehed, —
Hanem fogja magát — lejöhed.

Hirlappália.

D — t ü: Voltaképen te csacsi vagy!
Cselédi kör: Voltaképen te vagy csacsi!
N — ts: Tulajdonképen mindaketten csacsik
vagytok!

Virágos nyelvű toaszt.

D. község híres szónoka egy társas vacsora
alkalmával következő pohárköszöntést mondta el a
jelenlevő hölgyekre:

— »Tisztelt nők. Tudják e, hogy mik önök?
Önök igenis a társadalmi össztényezőknak erkölcsi
rugpontjai!«

A sátoralja-ujhelyi választás.

Az a lónyai-kokárda, a mit Besze osztogatott.

S amit Beszének osztogattak.

Humbug,

vagy:

Amerikaisan,

vagyis:

Liczitáció a közönség bőrére.

— Indulófélben levő lapfelhívások. —

„Atyafi.“

Az »Atyafi« megindul újévben. S mert neki mindenki atyafija, tehát rokonszenvét bírja az egész világnak, vagyis praenumerál rá urbs és orbis. Kell is nekünk reklám. Ha petittel szedetnök is a felhívást, elolvasnák és megértenék az Atyafit, mert azt ígérjük, hogy a ki 10 frtig praenumerál: joga van 100000-et nyerni — a nagy lutrin.

Politikánk ez. Kell is nekünk reklám. Csak annyit mondunk, hogy a ki 10 frtot fizet, kaphat érte 100000 et.

! 10 frtért 100000 !

Az Étlap.

Wasz schaffen's?

Nirn ohne Hirn? Ta haszt ten!

Lapot étek nélkül?

Vla!

Főmunkatársunk: Frikandó Kálmán. Étlapszerkesztő: Bernáth Gazsi, nemzetszakács. Étrovatvezető:

Sztupa György, nemzetgazdaszony. Attikaiszó: B. Zay, nemzetbáró.

Előfizetőink tulajdonképen nem is praenumeranosok, hanem kosztosok. S kisorsoljuk küztük a szakácskönyvünket.

Kell is nekünk reklám!

!

— A nép lutrija. —

— Dívatlap. —

!

! Mind semmi ez! Mi olyat adunk, melyet egy lap sem!

! Nem pénzt, se könyvet. Mi többet adunk!

! Kisorsoljuk magát a szerkesztőt férjül!

! Ecce caput porci! Ime Plato tollas kétlábuja! Csak helyre egy legény, t. előfizetőnk?

! A ki fertályesztendőre fizet elő, kapja egy sorsjegy negyedét, nyerhet egy fertályt a szerkesztőből. Féléves előfizetők felét nyerhetik, egész évesek az egész szerkesztőt. Azért ajánlhatjuk, hogy kiki küldje be az egész év salláriumát!

! Gyűjtők több sorsjegyet kapnak s így nagyobb valószínűséggel bírnak a nyereményhez!

! Fel honleánykák, és honözvegyek előfizetni! De ti úgy is mind megjősztek. Nekünk nem kell reklám!

Ama bizonyos eszmadia és felesége kérdései és feleletei.

— — Dunstot megválasztották képviselőnek. (Majd ő fogja lepuskázni Andrásy verebeit.)

— — Nagylelkű nábob az a Wallace lord. Kész saját költségén ültetni be a kipusztult boulogni erdőt; s hogy a fákat el ne lopják, arra is vállalkozik, hogy buonapartistákat huzat rájok örökül.

— — Miért szeret Lupus a nemzeti színház intendantsának páholyában ülni? (Mert azt igen lakájosnak találja.)

Jól ismeri.

— Ugyan néném asszony, nem tudná megmondani, hol lakik a Dósa szücs?

— A Dósa szücs? — dehogynem galambom, nagyon jól ismerem, itt lakik a szomszédban, eszmadiamester!

Don Pedró a színházban.

Hogyan rendezhetni egy időben két előadást? Ugy, hogy míg a szinpad deszkáin a Fösvényt adják, a parterre székein adják a — Fecsegőket.

*

Borsszemjankóbul.

— Tehát nem Tóth Kálmán a Jó hazafiak szerzője?

— Tóth Kálmán csak Rosz hazafiak szerzője.

*

Bocsánat tiszteletre méltó Publicum! de kissé naívság van még a tisztelt Publico. Apprehendálhat is az intendants. És méltán.

Most a szerződések idénye van. A mi a színes énekművészek tavasza. Mint a madarak, igyekeznek minél jobban megrakni fészkeiket. Például egy művészpár kér 4° ezeret. Az intendants ígér 30-at. Az alku már csaknem megkötötték. Ekkor fellép a művésznő a Traviátában. S énekel, és a közönség tapsol. Előadás végén aztán a művésznő Orczyhoz fordul.

— Hallotta a tetszésnyilvánítást? Oh! yes, yes, yes, yes. Nos hát, nem irom alá a 30-as szerződést? Oszkár jó fiu, kell neki 40. Hiszen csak hallotta, mily furioso tapsolt a közönség? (A szinpadra nagyobb az akusztika, mint a nézőtérre.) Maga a báró is csupa tenyér volt. Van mit tapsolni a városnak. Most már határozottan mondom, illetőleg éneklek, hogy nem tágitok a 40 ezertől. Oh szánj meg engemet! Különben — farewell!

Ime, mit nem tesz a közönség helytelen magaviselete. Én azt tartom, a mármár reménye teljesül tének örvendő, s ígyen csalódott intendantsal: hogy szerződések megkötése előtt igen kimért hidegséggel kellene viseltetnünk a színészek s énekesek iránt.

»A kik pedig tetszésjeleket adnak, illendő

pénzbírsággal bünhődjenek.« Így lenne nagy közöny. Kellemes hideg doucheként hűtné le ez a magasb igényeket, s általa a követelések — mint a hidegben minden dolog — kisebb térimére huzódnának össze.

A bevégzett pactumok után annál erőteljesebben törhetne ki a taps, mint Halász Bódi bácsibójt az elfojtott szolnoklat. De csak is midőn már »pax convenerat«.

Szóval, én nem tapsoltam Violetának.

*

Kérem tessék kiejteni e szót: fütty.

Nemde, a száj »minimumra devalválódik,« s parányira vonulnak össze az ajkak?

Ne kérdeje hát tőlem senki, miért mondom azt hogy Blaháné még mikor énekel is minthacsak füttyülne.

A Julcsák, Marcsák és Borecsák, s a Juliskák, Mariskák és Boriskák személyesítője bocsásson meg a bókért. A közönség akkor is tapsol az ő énekének, mikor úgy tesz mintha füttyülne.

Pedig hány énekesnőknek inkább füttyülne, mikor úgy tesznek mintha énekelnének.

*

Venio nunc...

Nem. Lady Macbethről nem irok dithirambot. Miért csöppet a hírlapok tengerébe?

Lendvay Macbeth találékonyon segített egy kellemtelen intermezzon a végjelenetben. Csatoljátok föl fegyvereimet! parancsolja szolgálóinak. S azok sietnek ráadni pánczelt, siskot. De a lábvédet nem tudják felszólalni. (Lámpalázuk lehetett.) Gyorsan! parancsolja Macbeth. Azok aztán a skót plaidet is szépen oda-szíjazzák. A közönség kezd mosolyogni. Ekkor lehull a fél lábvéd. Kezdenek nevetni. De Macbeth zavartalanul rival fegyvernőkeire: „Oldjátok le, gyorsan oldjátok le!“ — S pillanat múlva tetszés nyilvánítások közt indul a hős a nagy tusába, véget vetve a borzasztó tragikomikum kitörésének.

Vajon nem büntetik meg a hárszabályok értelmében e tilos extemporisatióért?

Minék a tarisznya az angolnak?

— Te Pista, nem tudnád megmondani, hogy ennek a gebedt angliusnak minek az a kis tarisznya az oldalán?

— Hát hogy a szél el ne vigye.

Szerelem bölcsészete.

— Schelleytől. —

Zugó patak köves folyamnak,
Ez tengernek keblére fut;
Az ég szelei egygyé folynak,
S alkotnak szellőkoszorút.
Mindenki társul a világban,
És mint parancsolá a lét:
Lények forrnak egygyé egymással:
— Mért nem enyémmel a tiéd?

Csillagsereg utját békén futja,
Hab a habbal ölelkezik,
S virág virág mellé simulva,
Meghittent suttog mindenik;
Napfény a földet átkarolja,
Hold fürdik tenger tükriben....
De — ördög bújjék e sok csókba,
Ha te egyet sem adsz nekem!

P. Tóth Kálmán.

A kalap ára.

Vásáron volt feleségével együtt a Z. i harangozó. Vettek is sok mindenféle portékát, többek közt a harangozó magának egy kalapot.

Azután beültek a sátorba pecsényézni.

Haza érve, kérdi a pap a harangozótól: hogy vette kend a kalapot?

— 2 fr. 18 kron, mond a harangozó. Felesége azonban nem állhatván, meg, hogy férje ura még a papnak is hazudik, közbe szólt:

— Ugyan már hogy mondhat kee ilyet? hiszen épen csak 2 fnt volt.

— Bolond, mond a harangozó; hát a laczipecsenye?

Összeadás.

Karácsonyi ünnepek alatt sokat kártyáztak dióra a gyerekek. Mikor ismét beállt az iskola, a tanító számolás közben kérdi egy kis gyermektől: Mond meg fiam, hogy 15 meg 7 menyinyi?

A gyermek ujján számlálgatott egy darabig, hirtelen örömosolygó arczezal kiált fel:

— Hát igenis f u e s e s !

Szótár

(a leivás kifejezésére.)

Beáldomásozott, becsípett, berugott, benyalt az anyja tejéből, bekapott, bemeszelt, besummázott, begyürt, benyakalt, bemázolt, beköpött, bekánfolt, beborozott, begyantázott, behederített, betorkolt, beszürt, bevokszolt, bekefélt, bedudált, bevett a szentlélekből, befinánczolt, behörészelt, bekaptázott, beszedett, bepoharazott, bekeresztelt, bekapott, benyelt, besajtott, bepotyázott, beszeszelt, becsepüzött, becsudálkozott, bekvaterkázott, betörült, bepiselt, betörülködött, bekaparászott, be van vonakodva, becsomózott, belitytyentett, bepityizált, befütött, beszippantott, becszközölte magát, bögőnek nézte az eget, czehezett, elkészült, elázott, felgyürkődött, felkortyantott, felgombkózott, fenekére nézett, felhörpintett, felöntött, feltöltött a garadra, farsangot öblített, fejébe vette, gabógyás lett, hajnalt járt, illuminált, kapatos lett, keresztbe áll a szemé, keffentett, kettőt látott, kirugott a hámból, kezéből fejébe ütött, kijött a numerusa, kipökött a világból, leteremtette magát, lekaparta magát, lesugáritott, lekóstolta magát, lerészegedett, lekörmölt, Leokádiánapot tartott, leskartolt, leszopta magát, lejárt a váltója, lekanyarította, leszitta, lepipálta, lelopózta magát, lábára tekeredett a bor, murizott, megjött a malom vize, megsiratta a hordót, megártott neki, megittasult, megnézte zsidót, nyelvét megoldta a bor, paragrafusban jár a lába, pincezereztett (szer=sor; sorra vette a pincét. Balatonvidék), rózsaszinben látta a világot, résztvett a szentbokrétában, (szentbokr.=papság. Vas, Sopron.) spiczestett, troppozott, ugy jön, mint a ki megy.

Orvosi utasítás szerint.

Biró: Ön tehát bevallja, hogy ezen gyógyszerdobozból, mely mint corpus delicti itt fekszik, s melyben a szobaleány pénzét tartotta, a pénzt lassanként ellopta? Mi indíthatta önt e tetre?

Tolvaj: Hisz a skatulyára van írva, hogy: »minden nap kétszer veendő belőle.«

Jó gyermek.

— Papa mond meg csak nekem, mikor hal meg tulajdonképen az ember?

— Akkor, ha megöregszik!

— Ugy? akkor könyörögni fogok az istenhez, hogy te sohase öregedjél meg.

Szerelmi lyra.

Ábránd.

Méla, holdvilágos estve
Csillag szábalását lesve
Rád gondolok, égi báb.
Csillag azt el tőlem leste.
Midőn futék amaz estve —
Hogy ebed rám uszítád! —

Br. Ekeke.

Ablakból....

Ablakból leste a kedves
Völegényét, jön e már?
S völegénye ki?, ne kérdd óh,
Egy irdatlan nagy számár.

Kiszalad a lány eléje:

»Mily zamatos ez a csók!«

— Ah, mert ajkán a zsidónak
Komisz czankó bora volt.

Sancho Panza

Jó mentség.

— Bandi te, amint láttam, tegnap a disznótorban bekaptál a sok bortól.

— Öhön.

— Hát hogy merted azt tenni, mikor én is jelen voltam?

— Nem akartam én annyit innya, hanem édsapám, mikó a kancsót kezembe nyomta, hát aszonta, hogy én se lögyek külömb embör a peresztor urnál.

Ökrök mellett volt.

Sorozáskor a vizsgáló tiszt és orvos a szekere-szekeréhez akarván fölvenni egy suhanczot, ily kérdést intéztek hozzá:

— Tudsz e lóval bänni?

— Nem én uram, felelt a suhancz. Ökrök mellett voltam én teljes életemben, most is azok mellett vagyok!

Az „Üstökös“ eredeti okmánytára.

Folyamodvány.

I.

Tekintetes Főügyvéd úr!

Nem anynyira a kényszer, mint inkább rokonzenvem járszalagán bátorkodom ön védoszlopához s tanácsszékéhez mozgósíttatni, miszerint legelő adómentességemet megmenthető jogalapokban vezéresillagommá vállalkozni szívélyeskednék.

Másolata az ide zárt instantiámnak a másodalispán úr által már régen a Szobi Főbiró ural közöltetett, de vagy a munkahalom végett végrehajtása elnapoltatott, vagy más köszirten megfeneklett. Ha az ügytornyok Tens Uraságod részéről megengedményeznék, kérném az ügyfolyamból törvényesen folyó végzést kegyesen s Justiniánféle tapintatu tolálával kiirni igazsággal rokonított eszélyéhez képest.

Kérvén ezen másolat bölcs átlapozását, hálakúppommal kezeskedvén Uraságod vezérirányáért s Ariadne fonala nyujtásáért: kedvező hajlama s védvárába zártan vagyok Tölgyesen 1868, Főügyvéd urnak stb. Ondrejkovics János plébános.

II.

Tekintetes első alispán Ur, Különös méltánylatu Uram!

Minél hangosabban hirdeti a honihü közvélemény ama történelmi tény: miszerint Alispán Ur erényépülete közül a bölcsesség ivboltozatai kimeredeznek: annál ösztönszerűbb bizalommal kényszerül joghátosága teljéhez alulirt folyamodni: hogy legelő adótóli felmentését az alulirt lelkésznek és tanítónak kieszközölni sziveskedjék, mert a legelőt eddig is adózatlanul élveztük. Azonkívül mindég joggyakorlatában voltak a lelkészek a legelőnek. A község által felgördített nehézségpontot, mint erősuly nélkülít, s alaptalant eddig félreveték. Mindezek daczára e napokban némely éretlen elméjű lakosok lelkész e kiváltságát felfogni vonakodván, a mindenütt kiburjanzott álvezérek sugallatából alulirt lakhelyén a legelő adót követelték. Miután a fenemlített adófizetéstől kedvezmény az előszámított védvekből váltig kiderül, s e kiváltság kiárasztatott a lelkészekre ő Felsege által: azon alázatos kézelem roncsaival hazánk államhősét — egyházvédpajzsát — népbiralma gyúpontját:

Tekintetes első Alispán Urat bátorkodik ostromolni alulirt: miszerint eszélye — s méltányossága élével a vitályt megszüntetni, s a tanítót és alulirtat az évek tartamán át élvezett marhalegelő adójától mentesnek igazságmalasztjával edzett ajkán kijelenteni kegyelmeskednék. Szerény, s mély tartalmu kérvényem ismétlése mellett, kedvezésének kegykagylójába zártan vagyok Tölgyesen, Májhó 4-dikén, Utsupra, plébános.

Kapuczédula.

Esen hospan
Von ey haf nob-
bosch ay kiatolni. Massotik czam.

(»Ezen házban van egy hónapos ágy kiadandó.
Második szám«.)

Levél czim.

Ezen levél szól Obrecán Jánosnak. Utolsó
posta Szécsény Január 9-ikén ment el a levél
Obreczány Évátul, Nográdmegyébe szól főfalura
Herédről szól.

sürgölődös

Szerkesztői subroza.

— Ipolyvölgyi. Egyik adoma jó, és még fölhasználatlan. Szívesen látjuk. — Vilmosi Thádé ur bizonynyal titkos mameluk, a ki az Üstökösnek az által kíván bosszúságot csinálni, hogy „Deák Ferenczhez“ czimzett unalmas leveleit ide küldi be, s majdnem naponként! Kérjük szívesen, ne tekintse ezután az Üstököst Deák utolsó postájának, hanem ha épen ír, küldje egyenesen rendeltetés helyére. — Rhododondó. Áll. — Nem közöletnek: Öt miatyánk, öt üdvözlég; — Ügyes doktor; — Próza; — Mért vagy te a földön; — Asszonynak egy nyelv is sok; — A finom társalgóbul; — Hermaphrodita; — Rúth asszony története; — A rabok; részben mivel nem új dolgok, részben mivel nem jóa. — Trombitás. Blas noch amal! mint ama historiki alakká vált trombitásnak mondatot — Lupus nevét kérjük.

Laptulajdonos és felelős szerkesztő

JÓKAI MÓR.

Lakása: Státó-nteza 90-ik szám alatt.

Pest, 1872.

NYOM. AZ „ATHENAEUM“ NYOMD.

Barátok-tere 7-ik szám).

Hirdetések felvételnek:

NASCHITZ J.

hirdetményi irodájában, Pest, József-
tér 12. szám alatt.

Rajzolja:

JANKÓ.

Metszi:

POLLÁK.

